

Sygn. akt V KK 216/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **Ł. W.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 13 sierpnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w L.

z dnia 13 marca 2014 r.

**1. uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. zawarte w pkt 3.
orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wymierzonej Ł.
W. i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.;**

**2. wydatkami związanymi z rozpoznaniem kasacji obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem zaocznym z dnia 13 marca 2014 r., sygn. akt II K 921/13, skazał Ł. W. za dwa czyny zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., nadto za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przyjmując, że oskarżony dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§ 2 k.k. karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Nadto skazał wymienionego oskarżonego za dwa czyny zakwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i przyjmując, że dopuścił się ich w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. i w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w ilości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. W pkt 3. wyroku na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył mu kary łączne: roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Wyrok zawierał też rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego, dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Kasację od tego wyroku, który uprawomocnił się w dniu 9 kwietnia 2014 r. bez postępowania odwoławczego, wniósł Prokurator Generalny. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności, zawartego w pkt 3. części dyspozytywnej wyroku, na korzyść Ł. W.

Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu na podstawie tego przepisu, za przypisane oskarżonemu ciągi przestępstw opisane w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku, kary łącznej, w wymiarze przekraczającym górną granicę sumy kar jednostkowych orzeczonych za poszczególne przestępstwa.

Wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona na korzyść skazanego kasacja, jest oczywiście zasadna, co zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k. dało możliwość uwzględnienia jej w całości na posiedzeniu bez udziału stron. Niewątpliwie, wymierzając ówczasie oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, gdy podstawą tej kary były dwie kary jednostkowe pozbawienia wolności w wysokości 8 miesięcy każda, Sąd orzekający rażąco naruszył przepis art. 86 § 1 k.k., który zawiera jasne reguły kształtowania kary łącznej. Nie może być ona niższa od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, natomiast górną granicą kary łącznej jest – z ograniczeniami wskazanymi w wymienionym przepisie – suma kar wymierzonych. Zatem wymierzona Ł. W. kara łączna pozbawienia wolności nie mogła być niższa niż 8 miesięcy i wyższa niż 8 + 8 miesięcy, tj. rok i 4 miesiące. Obraza art. 86 § 1 k.k. z natury rzeczy jest rażącym naruszeniem prawa i ma istotny wpływ na treść orzeczenia, jako że oskarżony (w wypadku wyroku łącznego skazany) ponosi dolegliwość inną niż została przewidziana w ustawie – albo zbyt łagodną, albo, jak w niniejszej sprawie, zbyt surową.

W celu naprawienia zaistniałego uchybienia należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżony wyrok w części zawierającej rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, który wyda orzeczenie zgodne z prawem. Sąd ten weźmie pod uwagę, że uchylenie rozstrzygnięcia odnośnie do jednej z kar łącznych dezaktualizuje orzeczenie o kosztach sądowych, w szczególności o opłacie, zatem orzeknie także i w tej kwestii. Z uwagi na treść art. 16 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) celowe będzie zauważyć, że powołane przez Sąd Rejonowy przepisy tej ustawy oraz wysokość wymierzonej opłaty (300 zł) wskazują, że opłatę wymierzono Ł. W. tylko od kary łącznej pozbawienia wolności, pomijając fakt orzeczenia kary łącznej grzywny.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, o wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji rozstrzygając zgodnie z art. 638 k.p.k.

